

[Aksel Møller.]

situation — vi fik den senere —, og jeg finder i anledning af den diskussion, jeg senere havde med den højtærede finansminister om vor faktiske finansielle situation, det rigtigt at opfordre ham til så snart som muligt at opstille statsregnskabet og budgettet i en sådan form, at driftsindtægter og driftsudgifter kan ses på driftsparagrafferne i stedet for som nu, hvor man skal vandre rundt i en jungle og et sammenrod mellem drift og formuebevægelser for at danne sig et indtryk af, hvordan landets faktiske økonomiske situation tegner sig. Kontoen på § 26. Aktivposter til senere afskrivning, har utvivlsomt kendt sin bedste tid. Dengang udgifterne til besættelsestidens likvidation i jævn strøm vældede ind over os, kunne der være overmåde god mening i at anvende denne fremgangsmåde, men nu er den vist egentlig kun egnet som grundlag for et overblik over den egentlige stilling. Men vi fik altså en finansplan i det udvalg, som beskæftigede sig med disse skattelove. Må jeg sige, at den aftvinger mig egentlig ikke nogen større respekt. Den slutter med, at når samtlige statsindtægter og statsudgifter, derunder en lang række forventede, men endnu ikke bevilgede udgifter, er afholdt, vil resultatet blive et overskud på ca. 90 mill. kr., men den er så behæftet med forudsætninger og skøn som en gammel sofa med møl, at det faktisk er umuligt at bygge noget helt sikkert på den. Deri vil den højtærede finansminister utvivlsomt være enig, han har ikke udtalt sig om denne finansplan, uden at han samtidig har advaret os mod at tillægge den altfor stor betydning.

For indeværende år har man et overskud på 252 mill. kr., hvis man regner alt med, det er altså et overskud, der er tre gange så stort som det, finansplanen stiller os i udsigt. Det vil sige, at i året 1948—49 har man fra den danske befolkning taget 252 mill. kr. mere, end man har givet ud til den danske befolkning. For det kommende år venter man ifølge finansplanen kun at få et beløb på ca. 90 mill. kr. mere ud af befolkningen, end man giver ud til den. Dette vil altså på andet dansk sige, at man regner med, at resultatet i det kommende år skulle være en trediedel — blot en trediedel — af det, som vi alle kan konstatere for indeværende år. Det er et pessimistisk resultat, men det skal dog siges til den højtærede finansministers ros, at han ikke helt mister appetitten af den grund. Han gør udtrykkeligt opmærksom på, at han mener, der på de indirekte skatter eller på skatterne i det hele taget måske ligger en underbud-

getting et sted mellem 30 og 100 mill. kr. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: De 30 er optaget på finansloven!). Ja, det går så stærkt i disse dage, at det er svært at følge med, om de er optaget eller ikke, men de er altså optaget. Disse betragtninger over finansplanen fører videre til, at visse tilskudsordninger forlænges for hele året, og hvis der sker tillægsbevilling på ca. 100 mill. kr. i løbet af 1949—1950, og hvis der ikke kommer yderligere udgifter på de militære budgetter udover, hvad der er bevilget, vil der kunne være dette beløb på ca. 90 mill. kr. til afskrivning på aktivposter til senere afskrivning, altså på § 26, og på reguleringskontoen gennem forbrugsafgifternes merprovenu. Det er mit håb, at disse forudsætninger vil vise sig nådigere mod os, end finansministeren synes at vente. Det er også udfra erkendelsen af, at statens finanser tegnede sig lysere end finansplanen, at man har kunnet enes om at give skattelettelse udover det oprindelig af finansministeren foreslåede.

Det er klart, at man må finde sig i at blive konfronteret med pengesaneringsproblemet, og i grunden synes jeg, vi har lov til at være glade over, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen konfronterer os med det. Det er stadig min bestemte opfattelse, at vi ikke er færdige med penge-sanereringen i Danmark. På meget betydelige områder mærker man endnu, at den inflatoriske bevægelse holdes i gang. Jeg havde helst set, at den nedsættelse af skatter, disse forslag stiller i udsigt, havde været tilvejebragt gennem besparelse på statens budget. Det er også udfra disse synspunkter, at mit parti gang på gang har søgt at overbevise rigsdagen om, hvad der kunne vindes ved afvikling af tilskudsordningerne, og jeg har som mit partis ordfører om de midler, der på den måde kunne spares, sagt, at de burde komme de lavere grupper på skatteskalaen til gode i form af skattnedsættelser.

En sådan politik ville ikke have vakt nogen ny ængstelse for inflation. At den ortodokse Århuskole indenfor finanspolitik og nationaløkonomi vil doere, at de lettelse, som disse forslag, vi i dag er stillet overfor, giver befolkningen, er et tilbagekridt i kampen for pengevæsenets sanering, er jo klart, og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har også lagt sin ortodoksi for dagen i den betænkning, som er afgivet af udvalget, men en finanspolitik, som ikke tager hensyn til psykologiske faktorer, har intet med regeringskunst at gøre. Er det egentlig ikke en alt for enkel opfattelse, at sundheden i landets pengevæsen først og fremmest gøres